

Срба МИТРОВИЋ

СВАКОДНЕВНА ЕЛЕГИЈА

Да крикнем ко би ме чуо у замрлој васељени
Ове прашњаве собе? Анђели? Две су екипе,
Обе везане за бизнис највећи, сукобљени
Око награда, рекета, процената, лажирано
Добијају или губе. Највише што могу
То је да слушају лицитирања, па можда
Спусте цену, ал то је данас претерано
Оčekивати: добротивост је слабост или
Само спремност за уклапање у систем.
Говорим надам се из главе, трака је нова,
Свежа, речи из најбољег речника, мисли
Из најдубље патње извучене с неоспорним
Траговима мука. Интересују ме још увек идеје
И у крајњем исходу резултат: тикет је попуњен,
Знаци се уклапају у компјутеризован универзум,
Могу цекпот да упале. Надај се надај креле,
Или сањај, ил усни ал дубље од сневача
Што своје снове не говоре. Амалгамска подлога
Кристалног огледала нагло претке избљује
У свом сјају њиховог имица: чују ли шта
Од овог не зна се, ал као и увек спремни су
Да контрапродуктивне савете дају. Живиш
Патетично, на посној храни узрокованих
Размишљања. Увек знаш, зову те на кланицу
Да ишту ти и грабе једино што имаш,
Мишић-осмеха: смрт, осмех-мишића: живот.
Свеједно, кренућеш с криком или без њег,
Инсект што светли у загушљивој пролећној
Тами плођења, венерабилан феномен.
У буцацима, у превојима, у порубима, шавовима,
У навојима, у подрумима, под капом небеском
Нетрагом круви се песак из клепсидре,
Цурка сипко све то ниже и све то више
Ваја дојку ли ил могилу, у све то ведријем
Симфонијском замаху који доноси
Промену. Има ли смисла уопште питати
О томе шта време носи? То уопштено знамо унапред,

Ал чинећи се делом водвиљског славља
Проносимо сексипилну радост зрака,
Ђурличемо, јодлујемо, кушлерски пружамо руке
Матери земљи и певушимо познате напеве.
Мене је родила ова посна првена земља
И мајка која другачије није могла
До да се осмехне заводничком силништву
Очеву. Он пак беше тамо далеко у Фрашуској
Где се љубав добијала за фраиак-два,
Или је била скупла? Сваки трен објављује
Ново откриће које пре него разумеш
Почиње да те угрожава. Али зар окренути
Ток времена и сећању се предати,
Старачкој благиости доживљаја? Све што можеш,
Ипак, привид је повратка, одсјај, фатаморгана,
Васкрснуће, слоган о правди итд.
У овој соби сваки је зид страна света
У нестајању. Рођен си да обзнаниш себе
И ту границе нема сем оне којој сам приђеш.
Чувај се слабости када затворен круг крви
Прсне, чувај се снаге када грч сличи
Крику, не понављај узвике похабане
Нити плач који није твој. Поглед кад се обрне
Са немих сликарија, или с хрбата књига,
Опет се празно средиште види, гола глава
Која муда. То бол који трпи избија
Прав као бразда у новом плодоређу.
Осећати целину и наћи реч, одскочнице су
Које само време отварају. Ал оно се пре тога
Реверзибилно двоји на екрану. Лагано као сан
Прошлост се враћа, поводањ у Нишу (које ли године
Беше? 1948, 1949?) Претње зује као блиска смрт
Невичних и невичних, спремних да пате
И пруже заправо право разузданој реци:
Да исплови шљам имењака: Здравковића,
Грујића, Миловановића. А има их још
Толико. (Унутрашњи глас узвикује:
Неправда, неправда, неправда! Чему
Имена непоменикових слугу?) Знам,
Умире се и то је људски и кад је прерано,
Па и кад је насилно. Свако, баш свако,
Исту снагу има, жив. Само што искушћење
Крваву навлачи одору и песма
Неосетно улази у римовање
Уклето. Крик је повратак
Неименованој суштини. Ти си међутим
У облаку сопствених испарења.

(мај 93)